

LA TACA

Carles Durà i Antoni Rubio

TABARCA NARRATIVA

LA TACA

TABARCA NARRATIVA, 94

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les citacions en mitjans de comunicació o llibres si se n'esmenta la procedència.

- © De la present edició: Tabarca Llibres, 2021
Avda. Ausiàs March, 184. 46026 València
Tel. 963 186 007 - Fax: 963 186 432
www.tabarcallibres.com
e-mail: info@tabarcallibres.com
- © Del text: Carles Durà i Antoni Rubio
Portada: Nina L. Peters
Correcció lingüística: Anna Montaña Llopis
Maquetació: Tabarca Llibres
Impressió: Leitzarán
ISBN: 978-84-8025-525-7
DL: V-773-2021

TABARCA NARRATIVA

COL·LECCIÓ DIRIGIDA PER JOSEP PALOMERO

1. EN BLANC I NEGRE. Rafa Gomar.
2. QUAN BUFA EL PONENT. Jordi Querol.
3. CAÇADORS DE TIGRES. Aingeru Epaltza.
4. EL LABERINT D'ADRIANA. Josep M. Morrerres.
5. ESTEL D'HIVERN. Roser Barrufet.
6. ELS VENJADORS VALENCIANS. Jordi Querol.
7. EL TIGRE DE TASMÀNIA. V. Muñoz Puelles.
8. L'ILLA AMB LLUNES. Marc Granell.
9. L'ÚLTIM GUERRER. Vicent Pascual.
10. L'ENIGMA DELS PRISMÀTICS. Josep Millo.
11. A LA RECERCA D'ANGÈLICA. Josep M. Morrerres.
12. LA PLATJA ENCANTADA. Roser Barrufet.
13. UN BON NEGOCI. Ramón Pastor Quirant.
14. EL MISTERI DE LA LLUNA NEGRA. Francesc Gisbert.
15. LA VIDA SECRETA DE MARTA. Joan Pla.
16. ALBERT, LA LLUITA DE MARIA. Adela Ruiz Sancho.
17. LLANCEN CRITS DE LLIBERTAT. Jordi Querol.
18. L'ÚLTIM PARADÍS. Maluy Benet.
19. EL LLEOPARD DE LES NEUS. Vicente Muñoz Puelles.
20. EL LABERINT DE LES TRES CORONES. T. Belaire i M.J. Belaire.
21. UN EDIFICI EN FORMA DE VAIXELL. Dolors Jimeno.
22. CARTES D'AMOR I DE MORT. Joan Pla.
23. LA MIRADA DE REBECA. Vicent Pallarés.
24. L'ANEL·L D'OR DE TRES COLORS. Josep Lluís Tàrrega.
25. EL DIARI DE GUERRA D'OLGA ROS. Armand Company.
26. AL COR, LA QUIMERETA. Encarna Sant-Celoni i Verger.
27. L'IMPOSTOR. Enric Lluch i Girbés.

28. EL SOMRIURE DE L'ESFINX. Francesc Gisbert.
29. UNA ESPESA BOIRA BLANCA. Lluís Miret Pastor.
30. DARRERE DE L'AUTOBÚS. Pep Castellano.
31. UN ESTIU AL RODEO. Mariano Casas.
32. LA TERCERA HABITACIÓ. Julián Arribas.
33. SÒNIA I ELS MAQUIS. Joaquina Barba.
34. ESPECTRES, BRUIXES I DIMONIS. Manel Àlamo.
35. EL REPÒS DEL SOBIRÀ. Vicent Sanchis.
36. L'ELEGIT. Francesc Mompó.
37. HABITACIÓ 502. Pep Castellano.
38. EL ROSTRE DE LA INNOCÈNCIA. Julián Arribas.
39. RIN. Rafa Gomar.
40. NO AIXAFARAN EL MEU POBLE. Jordi Querol.
41. L'ULL DE LA BOIRA. Pep Castellano i Joaquim Roca.
42. ELS SECRETS DE LA PORTA TANCADA. Víctor Peris i Grau.
43. LA VALL DELS OBLIDATS. Leo Climent.
44. LA MUNTANYA D'ARGENT. Lluís Miret Pastor.
45. EL CANT DE L'ÚLTIM ROSSINYOL. Joan Pla.
46. MISSATGE EN UN RELLOTGE. Maluy Benet.
47. AMABLE. Francesc Mompó.
48. VISIÓ NOCTURNA. Mariano Casas.
49. EL MANUSCRIT SAMOS. Julián Arribas.
50. ELS CAVALLERS DEL DRAC. Manel Àlamo Garcia.
51. PELS ULLS DE LUCRÈCIA. Adela Ruiz Sancho.
52. ENCARA QUE ENS CREGUEN VENÇUTS. Jordi Querol.
53. VESPRES DE FOC. Vicent Sanchis.
54. L'ÚLTIM ESTIU ABANS DE CHICAGO. Santiago Forné.
55. CAMÍ SENSE RETORN. Joan Pla.
56. TAN SOLS HO SAP EL VENT. Víctor Peris i Grau.
57. BOMBONS AMARGS. Pep Castellano.

58. CONTRABAN DE TRAMUNTANA. Guillem Rosselló Bujosa.
59. LA MEMÒRIA DEL SILENCI. Lluçia Vallés i Calvo.
60. A LA CONTRA. Francesc Gisbert Muñoz.
61. HISTÒRIES D'UN ALAMÍ. Vicent Sanchis.
62. VESPRES DE TARDOR. Josep Lluís Tàrrrega.
63. LA CONFESSIÓ. Pasqual Mas.
64. EL SECRET DEL COLLAR DE DIAMANTS. Joan Pla.
65. LA IAA TONA. Mª Luisa Hernández Jiménez.
66. EL DIARI DEL PARE. Vicent Sanhermelando Bellver.
67. LA PLAÇA DEL GALL. Josep Usó i Mañanós.
68. CORRE, TANGO BOB, CORRE! Maurici Belmonte Monar.
69. DIFÍCIL DECISIÓ. Joaquina Barba.
70. CARTES AL MÉS ENLLÀ. Olga Borràs Boada.
71. FÀTIMA I CRISTINA. Josep Usó i Mañanós.
72. UN PONT SENSE BARANES. Vicent Sanhermelando Bellver.
73. ENDEVINA QUI. Gemma Pasqual i Escrivà.
74. AVENTURA A TUNÍSIA. Vicent Sanchis.
75. CENDRES A BATALLA. Alejandro S. Oltra.
76. LA NOSTRA AVENTURA AFRICA. Francesc Gisbert i Muñoz.
77. EL JARDÍ DE LA MEMÒRIA. Josep Franco.
78. METRÒPOLI. Pasqual Mas i Usó.
79. MÀSCARES TRENCADES. Santiago Forné Andreu.
80. LES AVENTURES DE TIRANT LO BLANCH. J. Martorell
(Adp. J. Palomero).
81. EL CAFÉ DE LA MALVA. Vicent Sanhermelando Bellver.
82. UNA HISTÒRIA DE FICCIÓ. Jovi Lozano-Seser.
83. FLOR DE CARXOFA. Xavier Mínguez López.
84. EL PORTAL DEL LLEÓ. Ivan Carbonell Iglesias.
85. ALISON I L'ENIGMA DE L'AMOR. Maurici Belmonte Monar.
86. UN CAFÉ SOL. Maluy Benet.

87. L'ESTRANYA DONA MEXICANA. Enric Lluch i Girbés.
88. PARIS BLONDE. Vicent Enric Belda.
89. VENDETTA. Leandre Iborra i Polo.
90. ELS CRITS MUTS. Roser Barrufet Soldevilla.
91. SAPERE AUDE. Leandre Iborra i Polo.
92. A NOU PEDRES DE TU. Marcos Morales Peláez
93. TEMPS DE FANG. Albert Hernández Xulvi.
94. LA TACA. Carles Durà i Herrero i Antoni Rubio i Reverter.

LA TACA

Carles Durà i Antoni Rubio

TABARCA
L I B R E S

 Marfil

 CCIR
EDITORIAL

“Tu ¿què hi tens, a dintre? ¿Jardí o infern?
Una mica de tot. Segons d'on bufa el vent.”

Mercè Rodoreda. *Quanta, quanta guerra...*

—Natàlia!

Quasi em cau el mòbil a terra pel crit.

—Natàlia, vine cap ací ara mateix!

No sé què he fet, però ha de ser gros... Quan la mamà em crida d'eixa manera...

—Ara vinc, mamà, espera un segon!

“*Tia, tinc q anarmen... No se q li passa a ma mare*”. Enviar.
“*Q dius, tia! Ni de broma... No em pots dixar axí! Meu expliques o q*”. 1 missatge rebut. “*Q soc la teua MILLOR amigaaa*”. 2 missatges rebuts. “*Va, Nati, tia...*”. 3 missatges rebuts. “*Meu contes o no? Total, si ja en parlen tots*”. 4 missatges rebuts. “*Vinga, tia, q va passar? Ho vau fer o no?*”. 5 missatges rebuts.

—Ni segon, ni segona, Natàlia... Vine cap ací ara mateix! Deixa el mòbil d'una vegada i no em faces anar a buscar-te! M'has sentit?

Buuuuuf! Quin mal rotllo... Serà millor que talle ràpid i em pire a l'habitació. “*Q no, tia, q dsprs parlem o ma mare em mata*”. Enviar. “*Dsprs parlem*”. Enviar. “*Love, besissss*”. Enviar. “*Pero Nati, tia, no em vaciles... Sempr me fas l mateix*”. M'alce

---

sense llegir el darrer missatge i isc disparada cap a la meua habitació amb el coet al cul. Tire el mòbil sobre el sofà. Note com rebota dues o tres vegades sobre els coixins, però mentre travesse el corredor de casa, no sent cap colp. Només em faltava que em tornara a caure per acabar d'esquerdar la pantalla!

—Natàlia, que vingues ja o em cabrege!

—Ja va, ja va, mamà!

Quan entre a l'habitació, no m'ho puc creure. Flipant! Com dimonis l'ha trobada? Si l'havia deixada ben al fons... Segur que m'ha tornat a furgar l'armari! Veus com sí que ho fa? Ella, que no, que estic paranoica, que què punyetes ha de fer ella a l'armari, però jo tenia clar que sí, que hi mira... És clar que hi mira! Però no m'esperava que trobara... Serà possible? Note com un marejol. Per un moment, les cames em fan figa i aquella sensació se'm torna a arrapar a la panxa com una paparra. Tinc ganes de bossar. Quan me la senyala amb el dit índex a punt de desencaixar-se de la mà, només puc sentir angúnia. Molta angúnia. I vergonya. Podria morir-me ara mateix de vergonya només de vore ma mare alçant aquella dessuadora fastigosa.

—Em vols explicar què és esta porqueria?

—No ho sé, mamà, la dessuadora de la falla...

Quina estúpidesa acabe de dir, la veritat.

—“No ho sé, mamà, la dessuadora de la falla...” Ja veig que és la dessuadora de la falla! Creus que estic cega o què? A mi no em prengues per idiota, estem? El que jo vull saber és que fa la dessuadora amagada al fons de l'armari i per què està tota podrida d'humitat. I no veus quina pudor que fa?

—No ho sé, mamà...

—“No ho sé, mamà; no ho sé, mamà...” És que no saps dir

una altra cosa? Però mira com està això! Si un poc més i se't floreix! I aquesta taca al pit? I feta una bola al fons de l'armari des de ves a saber quan! Tant et costa posar les coses a la cistella de la roba bruta? Estem al juny, no te la poses fa mesos i mira com me l'he trobada! Darrere d'una pila de samarretes!

—Però no deies que no tafanejaves el meu armari?

—No tires per eixe camí, eh, Natàlia? Tinguem la festa en pau! A vore si la senyoreta voldrà que li faça el canvi de roba sense obrir l'armari! No em canvies de tema: es pot saber què fa la dessuadora de la falla tota bruta i per què punyetes l'amagues?

—No ho sé, mamà, se m'oblidaria...

Ja no sé què dir-li, ni com eixir de l'embolic. Només em mire la dessuadora amb cara d'inútil mentre m'aguante les ganes de vomitar. Ma mare s'està posant roja com una tomata. Tinc ganes de plorar, però no vull... No ara. No davant d'ella.

—Que se t'ha oblidat? Durant tres mesos? De vegades pareixes ruca, filla... Jo no sé què t'està passant, però abans no eres així. Sempre has sigut tan ordenada i tan riallera, i ens explicaves les coses... Des de quan et passes els dies enganxada a la podrida pantalleta i callada com una morta? Ja no ens dius res! I, ara, mira... Des de quan tires la roba bruta al fons de l'armari? Què és? Una nova moda com els texans foradats? No ho entenc, filla, no ho entenc... I mira tot el desastre que tens ací muntat, tot ple de papers.

La veritat és que l'habitació fa pena. Hauria d'haver tirat els bocins al fem, però és que no tenia força, ni ganes. Que no els mire, per favor, que no els mire.

—Paperots, paperots i més paperots esgarrats... I tot això? Que t'has tornat tarumba? Mira, Natàlia, crec que el papà i jo

---

som prou comprensius, però això és passar-se'n... Què t'hem dit sempre? Només volem que tingues bones notes i que endreces la teua habitació com Déu mana. I, si pot ser, que no et passes tot el dia tancada ací dins. Tampoc no és demanar-te massa, no?

Que no els mire, per favor, que no els mire.

—Sempre hem estat molt contents amb tu, però mal camí portes si comencem amb estes bajanades... Em sents?

Que no els mire, per favor!

—I això què és? Què has fet amb la carpeta de l'escola? I estos papers?

Agafa un bocí amb la cara estripada de *La Sirenetta*, i el paper amb un cor dibuixat, i els fa voleiar per damunt del cap. Això ja és massa! Al final, ho vorà! M'acoste corrents i li'ls trac de les mans. Cride. Sense voler. Pels nervis. Com a mètode d'autodefensa. Què sé jo! Però cride. Cride massa fort.

—Dona-m'ho, que són les meues coses!

—Natàlia! Però què fas? Que t'has tornat boja?

Ma mare em mira amb cara de no entendre ni pruna mentre esmicole més encara els papers en mil trossets minúsculs que neven sobre el terra de l'habitació. NAT x NAT. Que li'n donen! Esquinca els fulls amb les puntes dels dits fins que no se sap què hi ha escrit. Fins que els palpissos em fan mal. Fins que no hi ha més que una allau de paperets ridículs empastifats amb tinta rosa i lila sense cap sentit. Ma mare flipa. Flipa molt. Si no la coneguera, pensaria que està a punt de creuar-me la cara. Però se'n va de l'habitació sense obrir la boca. Dos minuts després, torna amb una granera, me l'estaca en les mans i m'amolla que ho arreplegue tot. “Im-me-di-a-ta-ment”, sil·la-beja. Pren la dessuadora d'una revolada i s'escola pel corredor.

L'última cosa que sent abans de posar-me a agranar és la seua veu de cabrejada mentre clava aquella porqueria mig florida dins la llavadora.

—Ja t'apanyaràs després, quan arribe ton pare!

Mentre arreplegue la paperassa i torne a col·locar la pila de samarretes, sent com vibra el mòbil sobre el sofà del menjador. Isc de l'habitació intentant no fer soroll per anar a buscar-lo, però ma mare es cosca i torna a cridar com una boja.

—On creus que vas, senyoreta?

—No res, mamà, ara acabe de recollir-ho tot.

—Sempre amb el mòbil, el punyeter mòbil! Al final, te'l llevarem i s'haurà acabat el bròquil! Quin malson, marededéu!

Mentre hi torne a tota virolla, faig una ullada ràpida a la pantalla. 32 missatges rebuts. Només llig el darrer, mig tallat en la part superior de la pantalla, tot just on comencen els clevills. “*Tia, q passa? Meu contes o q?*”. Silencie el mòbil i el pose cap per avall damunt de la tauleta de nit. Quan he agranat tots els papers esmicolats, els llance a la paperera procurant que caiguen separats i tire la resta de la carpeta damunt, com volent tapar-los. Només faltaria que la mamà hi rebuscara després i se'ls trobara! NAT x NAT. Seré idiota? En el fons, soc una idiota. I em meresc tot el que em passa. Estúpida! Soc una maleïda idiota.

En acabar la neteja, li dic a la mamà que em posaré a estudiar i tanque la porta de l'habitació. La policia, però, no és tonta i ella sap que, a l'estiu, d'estudiar, res de res. Però així em deixarà tranquil·la una estoneta. O això espere. Tafanege per la Xarxa sense massa ganes i passe de contestar a la dotora de Laura, que m'ha tornat a escriure per enèsima volta... “*Q passa, tia? Q passa, tia? Meu contes o q?*” Quin fàstic de xiqueta,

---

tu, tot el sant dia igual! Si tan amiga eres, no aniries xarrant amb totes eixes desficiades de les meues coses... A vore si es pensa que no sé que va ser ella la que li ho va explicar tot amb pèls i senyals a Laia, a Núria, i a tota la resta! I com se'n reien, les molt... Clar, com que a elles no els afectava... La meua “millor amiga”... Sí, clar. Quina amiga...

La porta d'entrada grinyola. Després del xerric de les claus, sent el papà entrant a casa. Ja veus! Tot just hui havia de ser l'únic dia que arriba d'hora! Hui que la mamà s'ha lliurat a la feina i està en pla “ama de casa”. Toca't el nas! Si és que tot em passa a mi...

—Com estan les meues xiques?

Ningú no contesta.

—Eeeei! Que hi ha algú a casa? Teresa? Natàlia?

La mamà ix del despatx i escolte com parlen. A través de la porta tancada de l'habitació, la conversa m'arriba a mitges. Segur que parlen de mi. “...la teua filla...”. “Que què”. “...des-suadora de la falla mullada al fons de l'armari...”. “Tacada? De què?”. “...està impossible, no sé ja com parlar-li...” “...vinga, va, que no hi haurà per a tant...”. “No comencem, que tu sempre...”. “Això no és de veres!”. “...allà tancada està, la teua filleta, ja t'apanyaràs amb ella...”. “No et poses així, dona...”. “Estic ja de l'adolescència fins a la...”. Mon pare camina pel corredor cap a la meua habitació. M'assegure que la paperera està ben amagada sota la taula on faig els deures i amague el mòbil silenciats baix del coixí. Toca a la porta.

—Natàlia, filla, puc passar?

Comença a obrir lentament sense esperar que conteste. No vull semblar nerviosa perquè encara sospitarà més. Agafe el primer llibre que trobe pel prestatge i faig com que estic lle-

gint. “Quan es va despertar, la foto encara estava allí. Eren les cinc del matí i...”.

—Natàlia?

—Hola, papà.

—Hola, princesa. Com estàs?

—Bé, llegint...

—Què m’ha dit la mamà? Que hui heu tingut un mal dia, no?

—No ho sé... S’ha enfadat ella. No sé què li passa.

—Diu que tenies l’habitació feta una lleonera, i no sé què d’una dessuadora i uns papers que li has arrancat de les mans cridant. Què passa? Tens algun problema?

—No, papà.

—Segur? Saps que ens ho pots contar tot... Eh, princesa?

No em digues princesa. Ja no soc la teua princesa. Mai més ho seré. Si ho sabbes, no tornaries a dir-me princesa en la vida. Les princeses no fan eixes coses.

—Sí, papà, ja ho sé...

—Té a vore amb xics o alguna cosa així? Recorda que, d’això, ja n’hem parlat...

—Val, papà.

—Ta mare s’ha enfadat també perquè diu que ha trobat una dessuadora amagada i tacada i jo què sé... Segur que va tot bé?

No, papà, no va tot bé. Tot està malament. Molt malament. I ja no soc la teua princesa.

—Sí, papà, tot va bé. De veritat.

—Bé, doncs... Ves a dutxar-te i després soparem. Perquè no volem que ta mare torne a enfadar-se, no? Ja saps que l’estan explotant prou a la feina i, de vegades, els adults, quan

---

tenim problemes, fem una bola de coses que no són per a tant, val? Però també és veritat que no ens agrada que ens amagues coses o que no ens faces cas. Nosaltres no et renyim massa, no? I tu només has d'estudiar, tindre l'habitació endreçada i portar-te bé. Ho faràs?

—Sí, papà.

—Perfecte, princesa. Vinga, dutxa't i després parem taula junts i sopem. En acabar, vorem els tres una pel·li que ens agrada, d'acord?

Quan mon pare em cluca l'ull, m'entren ganes de plorar. Jo vull tornar a ser la seua princesa, però no... Ja no ho soc. No seré una princesa mai més. Les princeses no senten esta angúnia fastigosa en la boca de l'estómac, ni fan coses que fan vergonya. Les princeses són princeses i jo només soc una, una...

Només de pensar en la paraula, se'm regira l'estómac. Isc corrents de l'habitació, em tanque al lavabo i òbric l'aixeta de la dutxa. Aprofitant el soroll de l'aigua, m'aboque a la tassa i bosse sense cap esforç. Sent el fàstic, la vergonya, la ira... pujant des del nus de la panxa fins al paladar. Amb eixe sabor nauseabund que no puc llevar-me de la boca. Quan me n'adone, una llàgrima regalima pel vàter. Abans d'entrar a la dutxa, per inèrcia, mire per enèsima vegada el mòbil.

"Tia..."

Sona el despertador del mòbil. He fet comptes: feia exactament 81 dies que no havia de posar-me'l per tal d'anar enlloc. No sé com alguns tenen la barra de dir que l'estiu és llarg o que tenim moltes vacances. Que els ho diguen als profes, que damunt estan cobrant el sou per no fer res.

Desdejuni. Les mateixes galetes de sempre, d'aquelles amb trossets de xocolata. Cruixents? Això diu la caixa, que sempre la llig mentre me'n cruspisc unes quantes, molles per la llet. Espere que això compte com a lectura estiuenca, perquè no he agafat ni un maleït llibre en tot el temps que he estat de vacances. I mira que el tutor es va encabotar a recomanar-nos obres clàssiques, modernes, juvenils i no sé quin femer de llistes... En fi, que estic aprenent portugués debades. Bolachas.

Dutxa freda, que per això és estiu. I que estic a tota màquina, ja a estes hores del matí. El passeig per la Xarxa ha sigut més que estimulants, després de la visita als llocs habituals. Quina passada! Això, sí, els missatges del grup de classe, un rotllo. Massa bones intencions, sobretot les ties. Que si ganes d'iniciar un nou curs, que si els nervis del primer dia, que si amb qui

---

anirem o qui ens farà classe. M'importa un rave. La qüestió és que hem de tornar a l'insti. Moltíssimes hores. Tots els dies.

La roba. Mira, això sí que ho faig amb cura. No voldria jo que el primer dia no es quedara tot el món flipant de com vaig de guapo. Que ho soc. M'ho dirà ma mare quan em veja a la porta de casa, amb l'entrepà a punt. Mon pare sempre diu no sé què de ser un home, però ma mare em mira i pensa que no me l'acabe, que ha eixit de bonico i ben plantat com el meu home.

Camí de l'institut. Passe per casa de Jordi, a vore si el trobe. Ahir acabarem molt tard de jugar a la Play, però ja sabem que dormir està sobrevalorat.

—Jordi, baixes?

—Cinc minuts, que encara estic desdijunant.

Quan baixa al cap de deu, ja fem tard. Apressem el pas per a no cridar molt l'atenció el primer dia. Els carrers que voregen l'insti estan plens d'alumnes amb cara de son i poques ganes de treballar. Bé, potser els nouvinguts de 1r encara conserven la il·lusió. Innocents. Ja se'ls passarà.

Ja ha tocat el timbre quan travessem el llindar de la porta principal. I encara hem de trobar els nostres noms en les llistes, l'aula... Genial. Ja tenim excusa pel retard. Jordi se'n va a una altra secció i jo faig com qui corre per tal de dissimular i entrar alenat a la classe.

I és aleshores quan comença el suplici. Calor. Suor apegalosa. El tutor està inspirat. Motivats, diria jo, després d'estar setmanes tocant-se els ous. Ha tingut temps de preparar el discurs, o més aviat d'aprendre-se'l, perquè segur que repeteix el mateix tots els anys. Treball diari, responsabilitat, organització, final d'etapa... Ostres, tu. Que acabarem 4t d'ESO, però no d'estudiar. Això no s'acabarà mai. Ni el dia, ni els estudis.

I si ens deixaren en pau de tant en tant?

Passe revista visual a les xiques de la classe, a vore com els ha anat l'estiu. En general, morenetes i amb els cabells brillants. Els cossos, pareguts: ja tenien de tot abans de les vacances. No crec que canviem molt la classificació del curs passat. Únicament Patri pareix que s'ha engreixat. I Maria està molt prima. Massa potser. Després comentarem, a vore si algú de la colla en sap alguna cosa.

L'hora del pati. Baixem com si ens acabaren de desensaïonar, que deia la tutora de l'any passat. Que no som bous. Que no som goril·les. Les comparacions amb animals són d'allò més engrescadores per a motivar l'alumnat a millorar l'actitud als corredors i als patis. Ironia *mode on*.

Ens reunim la colla de sempre. Jordi, Miquel, Dani, Àlex... Els mateixos que hem gastat les últimes hores de les vacances entre el parc i la Play. Poques coses noves a dir-nos, doncs. Però sí que passem revista a les actualitzacions d'estat: el cul de Patri, la primesa de Maria, de la qual ningú no sap res, però tots en parlem. La conversa no gira al voltant de la jornada d'acollida que ens han preparat ni del pla de treball que ens haurem de fer per a superar el repte d'este últim curs d'ESO. Ni pensar-ho. Hora de pati, hora de canvi. Sona el timbre traïdor i tornem a poc a poc a suar a l'aula bruta i apegalosa.

Afortunadament, ens deixen anar abans d'hora. Som grans i és el primer dia. Demà tornarem ja amb tots els llibres i les mateixes ganes de hui. O potser menys. Vinga, va. Camí de casa amb Jordi. Quedem per a connectar-nos i jugar esta vesprada. Sort que és el primer dia i la mare no em bonegarà amb els deures ni amb la importància d'anar al dia i no deixar-se les coses per al final. I mira que és pesada, per molt guapo que

---

sigu jo i per molt ben plantat que sigui, igual que mon pare, que sempre aplega a casa justet per a sopar.

Dine amb ma mare. Típica ronda de preguntes sobre el primer dia de classe. Conteste amb monosíl·labs o amb les frases que ella vol sentir. Ja tinc pràctica en els interrogatoris materns. Sé perfectament que determinades veritats, massa directes, desencadenen tempestes que després costen molt d'apaivagar. Millor ajustar-se al guió i fer promeses i declaracions jurades de bones intencions per al nou curs escolar.

Arreplegue el meu plat de taula —pacte de mínims des de final del curs passat—, el deixi a la pica i em tanque a l'habitació. M'estire en el llit. Mòbil. Grups, missatges, vídeos, enganxines, bromes, fotos, emoticones. La mateixa història de sempre.

Tinc la sensació que no he passat molt de temps en la Xarxa, però ja no falta tant per a l'hora que hem quedat per a connectar-nos i jugar a la Play. Ja no tinc edat per a la becadeta. O potser sí?

Menjador. Berenar. Tele, Play i auriculars. He d'anar amb compte de no tacar el comandament a distància de xocolata com la setmana passada. Pose a carregar el joc mentre mossegue el bescuit que ha fet ma mare. Cada vegada li queden millor. Al principi eren rajoles i mon pare en feia burla. Era divertit, però ma mare hi va insistir i ara li queden molt bons.

La primera partida és de les bones. Anem molt bé Jordi i jo, carregant-nos a bon ritme tot el que es posa per davant. Una tia que es fa dir *@nomtoqueslafiga* s'hi resisteix. Maniobra envoltent. Parany. Emboscada. És nostra. Destrossa-la, Jordi. Guanyem. Els nostres avatars ballen i ho celebren. No en tindrem una altra igual esta vesprada. Cada nova partida

ens maten abans i sembla que hem perdut eixe punt de sort que tenen els valents. Llàstima.

Sona la porta. Aprofite que he acabat una partida i apague la tele. Moment de rebre el *cap de família* i que no m'agafe enganxat. Estratègia de supervivència. Ma mare dirà el que voldrà, però la primera impressió és el que compta per a mon pare, que no vol arribar a casa i trobar-me connectat amb els amics. Ja veus tu. Si no tinc deures. Si no faig mal a ningú.

El sopar és una repetició del dinar. Mon pare fa les mateixes preguntes que ma mare a migdia i jo intente contestar aproximadament el mateix. Però hi ha alguna variació. Ell s'interessa per si hi ha alguna xica nova a classe. Sembla que l'home tinga molt d'interés perquè jo festege amb alguna. I em mira amb complicitat i colp de colze. No sé quina dèria té. Però el repertori és limitat, i les amigues de la infància crescutetes no serveixen per a res. Elles tenen el cap i la mirada posats en els de Batxillerat i FP, amb els quals no puc competir. Ja voldria jo. Els intents del curs passat amb Alícia ja sabem tots com acabaren. I en qualsevol cas, no pense dir ni pruna a mon pare. Ni tan sols si enguany tinguera èxit. Cosa que dubte, la veritat, per molt guapo que siga i per molt bé que em pare la roba. No ho entenc.

Arreplegue el meu plat de taula i el deixe sobre el banc de la cuina. Pacte de mínims. Em tanque a l'habitació i m'estire al llit. Més converses. Grups, missatges, vídeos, enganxines, bromes, fotos, emoticones. Es fa de nit. Ma mare pica a la porta suaument, com li he ensenyat a fer, i aguaita.

—Natxo, has de dutxar-te ara. Que demà de matí no hi haurà qui et faça matinar perquè tingues temps abans d'anar a l'institut.

—Un minut, mamà.

Agafe el mòbil i em tanque al bany. Ha sigut un dia molt intens. Necessite relaxar-me.

Camine com el rinoceront boig aquell del Bioparc. En cercles. Per tota l'habitació. La senyo de Primària que ens hi va dur d'excursió deia que era perquè havia estat tancat molt de temps en un espai massa menut. Jo, aleshores, no ho vaig entendre. Ara sí. Perquè em sent com el rinoceront boig aquell del Bioparc. Pegant voltes sense rumb i sense saber com eixir del bucle. Com si tinguera una cama nugada a un pal. Com si a la meua habitació no hi haguera una porta per on escapar i les parets s'anaren tancant fins a esclafar-me com una panderoleta fastigosa.

Quan agafe la carpeta que està damunt de la taula, una llàgrima em rellisca per la galta. Allà tinc tots els papers. NAT x NAT. Seré imbècil? Però com puc ser tan imbècil? I la desuadora? Porta mesos pegant voltes i encara no m'he atrevit ni a tocar-la! He intentat llavar-la a mà, així, ràpid i tal, però ara s'ha quedat tota banyada i passe d'estendre-la a la galeria. Segur que la mamà pregunta que per què rente ara la desuadora de la falla, si estem quasi en estiu. No sé què dimonis fer amb ella. Hauria de tirar-la al fem! No vull ni tocar-la. Només de vore-la

---

em fa vindre ganes de vomitar i em torna aquell maleït mal sabor de boca. I ni tan sols sé si li he llevat tota la porqueria de damunt. I si la llance sota el llit? No, allí no. No pot ser. Allí la mamà la troba. Seguríssim. Òbric l'armari i furgue per tots els calaixos. Són tan prims que a penes puc tancar-los si estaque la dessuadora al fons. I tampoc vull deixar-la amagada amb la roba de diari, que només em faltava vore-la i recordar-me'n cada volta que em vista. I si la tire al fem? Però, i si la mamà em pregunta? "Natàlia, es pot saber on està la dessuadora de la falla?". No, impossible. És una bogeria. Ja és mala sort que aquell dia duguera, precisament, la maleïda roba de la falla. I ja m'ho va dir Laura. "Tia, Nati, posa't alguna cosa més mona o no et mirarà ni a la cara". Tan de bo! Però, clar, la mamà que no, que la dessuadora, i també em venia bé perquè es pensaren que me n'anava a la falla de Laia. I, ara, mira. Ací estem. Com el rinoceront boig aquell del Bioparc, mirant què faig amb la dessuadora dels nassos.

Xerric de claus. La porta grinyola. La mamà? Precisament hui havia de tornar més tard de la feina? Mira que és oportuna! I ara què faig amb este empastre?

—Hola, Natàlia! Estàs a casa? Ja he arribat!

—Sí, mamà!

No, si ja voràs, que encara pringaré jo...

—Què fas?

—No res, mamà, estic llegint!

Pensa, Natàlia, pensa ràpid!

—Val, però no estigues tot el dia enganxada al mòbil, eh? Que ens coneixem!

—Sí, mamà!

Pesada! No veus que tinc la porta tancada? Serà perquè no

vull que em molesten! Tot el sant dia igual! “Què fas? Què fas? Què fas?”. Aaaargh... Com veja la dessuadora, em mata. I els papers. Últimament sembla que sempre està enfadada amb mi. Si ho veu, em mata. He de desfer-me'n de tot. De tot.

Quan torne a tocar la dessuadora, el tacte humit del cotó i el polièster banyats em fa vindre una arcada. Faig una pilota ràpida, procurant tocar-la el mínim possible, i busque un lloc per l'armari on deixar-la. Sí, ací mateix, darrere de la pila de samarretes velles dels campaments. Mire d'apretar la bola de roba al màxim i l'estaque al fons. Entaforada en l'angle que forma la part de darrere i les parets internes de l'armari. Agafe una pila de samarretes, la col·loque just davant i comprove un parell de vegades que no es veu en obrir la porta. Que la mamà diu que no mira l'armari, però ja, sí, i vaig jo i m'ho crec. Perfecte, no es veu res. Només la pila de samarretes velles. *Pirineus, 1r ESO*. Com m'agradaria tornar-hi! Pagaria per estar allà, entre les muntanyes i els llacs, sense haver-lo conegut, sense esta sensació fastigosa que se m'arrapa a l'estómac, com una mà gegantina que m'agafa les molles de la panxa i me les retorça sense cap compassió. Sense el mal sabor de boca que no puc llevar-me de la llengua i el paladar des de Falles faça el que faça. Només fa un any i escaig dels Pirineus i sembla que ja haja passat tota la vida.

Quan tanque l'armari, intente esborrar la dessuadora de la memòria, però la carpeta encara està allí. No puc ni vore-la. Quin fàstic! S'ha acabat, ja no soc cap xiqueta menuda que porten d'excursió al Bioparc! No té sentit seguir amb estes històries de sirenetes i xorrades infantils. Òbric les gomes i deixe caure sobre la taula dels deures tots els paperots. Apunts, el dibuix del cor, la nota del tutor de final de curs... Agafe

---

la carpeta tota oberta i buida i, d'una revolada, l'esgarre per la meitat. Raaaaaaanaaaaaaas! Es parteix tot just pel cartell de "Disney. *The Little Mermaid*". La mamà ho sent. Amb la porta tancada i tot. Si és que té un radar, tu!

—Què ha sigut això?

—No res, mamà! Estic fent neteja! No patisques!

Connecte els altaveus de l'ordinador i busque alguna cosa de música perquè la pesada de ma mare —sempre amb l'orella parada!— no m'escolte. Com es deia la cançó aquella que ens posaven als Pirineus? "Mentre caminàvem"? "Quan caminàvem"? Era d'Aspencat, això segur. Que Núria deia que era un grup que molava molt, que estava molt guapet i cantaven en valencià, i tal i qual. Ací està... *Quan caminàvem...* Puge el volum i continue esgarrant la carpeta, ara amb la mateixa precisió que una cirurgiana.

QUAN CAMINÀVEM PER LA DESOBEDIÈNCIA, QUAN TU I JO TENÍEM SOMNIS REBELS, QUAN SOBREVIVIREM FORMANT PART DE L'ESSÈNCIA, A LA MEUA TERRA HI HA UNA PLUJA D'ESTELS. QUAN CAMINÀVEM PER LA DESOBEDIÈNCIA, QUAN TU I JO TENÍEM SOMNIS REBELS I AMB POEMES D'AMOR BASTÍEM LA RESISTÈNCIA.

Sobre la taula ja no queda més que un bon grapat de trossos del que abans era la meua carpeta de *La Sireneta*... Mocosa! Però, quan realment em veig estúpida, és quan agafe el paper amb el cor pintat, amb aquella tinta rosa i lila tan nyonya. NAT x NAT. Però com vaig poder ser tan imbècil? Raaaaas! Raaaaaaanaaaaaaas! Quatre bocins més de paper sobre les restes de la carpeta. A poc a poc, vaig esgarrant-ho tot, mirant d'acabar amb un any que era com un somni fins que

es va convertir en un malson. Els apunts, tots perfectes, immaculats, pulcres, de lletra redoneta perfectament ajustada a la quadrícula, sense eixir-se'n ni un mil·límetre, amb boli de colors vius per als títols, boli negre per als títols interiors, boli blau per al contingut, epígrafs matemàticament assenyalats i separats, ratlles fetes amb regla, sense cap esborradura, amb dos centímetres exactes de marge a l'esquerra i a la dreta, sense faltes d'ortografia, amb les titlles, els apòstrofs, les majúscules i les minúscules, i subratllats de verd, groc o taronja segons la importància del tema, són ara només unes tires de paper absurdes i sense sentit. Valencià, Matemàtiques, Història, Castellà, Coneixement del Medi, Tecnologia, Anglès, Educació Física, Informàtica, Música... Tot a fer punyetes, bicicleta!

HUI NO TINC CAP DUBTE, HUI T'ESTIME ENCARA MÉS. HUI VULL FER L'AMOR DE MATINADA. HUI VOLDRIA SER UN GRAN DEIXEBLE D'ESTELLÉS. VEIG MURALS A LES PARETS.

Entre explicacions sobre pronoms febles, equacions, la batalla d'Almansa, la cèl·lula, el present simple, la fauna i la flora de l'Albufera, els fulls de càlcul o com tocar la melodia de *Titanic* amb una flauta cutre, apareixen les notetes. Les d'ell... "Quedem al pati on sempre?" ...i les d'elles. "T'està mirant, tia, no et gires", "la veritat és que està molt bo, Nati, té un culet...", "t'imagines anar a la mateixa classe que ell?", "uuuuuuuuuuu, eixe sí és un *maromo* de veritat, amb eixe cos de futbolista, i no com els mocosos de classe". A la merda. Tot. Raaaaaas! Raaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaas! És que no puc ni llegir-les sense posar-me malalta!

ÉS DIFÍCIL OBLIDAR LES FAÇANES D'AQUELL TEMPS I ELS AMANTS QUE S'ESTIMAVEN QUAN LA

POR ERA EL SEGELL. I EL FUTUR D'AQUELLS INFANTS, QUE MIRAVEN ELS ESTELS. IL·LUSIONS D'UN GRAN PRESENT! TU I JO SOM REBELS DEL TEMPS I LA DISTÀNCIA, ALUMNES DE L'AMOR, AMANTS DE LA INSOLÈNCIA, POETES D'ESTA NIT, PINTORS DEL NOSTRE LLIT. LES COSES IMPOSSIBLES D'EXPLICAR D'AQUESTA CIÈNCIA.

La taula de fer deures està ja farcida de papers estripats i restes del que un dia va ser un curs de 2n d'ESO. Mire la muntanya de cel·lulosa i tinta mentre sostinc el darrer full amb les mans. La nota del tutor al final de curs. El resum en quatre línies sobre qui o què soc jo. “Natàlia és una alumna molt intel·ligent i treballadora, amb unes notes fantàstiques, que toca la flauta al conservatori, educada, respectuosa i de bon caràcter. Tot apunta que farà un 3r d'ESO magnífic. Si participa un poc més en classe, serà l'alumna perfecta”. L'alumna perfecta, diu....

Raaaaaaaaaas! Raaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa-
aaaaas!

Quan enfonse el nas al coixí i les primeres llàgrimes mullen la funda del llençol, la muntanya de paperassa esgarrada ompli tota la taula dels deures. La porta de l'habitació està tancada i jo odie els pares durant uns segons perquè no em deixen posar un forrellat. Ni tindre intimitat, pot una! Hauria de tirar tota eixa porqueria a la paperera, però ara mateix no tinc ni força, ni ganes. Crec que em quede adormida mentre mire la Xarxa on ja no tinc “compte B” —“@sirenati13 no ha obtingut cap resultat. Torna-ho a provar més tard”— i escolte encara, de fons, la veu del cantant d'Aspenat transportant-me als Pirineus. A quan era una xiqueta. A quan era feliç. A quan no era un rino-

ceront boig pegant voltes en cercle i sense rumb. A quan no era una... Si és que no puc ni pronunciar la paraula...

*QUAN CAMINÀVEM PELS CARRERS DE VALÈNCIA,
QUAN TU I JO TENÍEM SOMNIS REBELS I AMB POE-
MES D'AMOR BASTÍEM LA RESISTÈNCIA.*

GUIA DE LECTURA

ELS AUTORS

CARLES DURÀ I HERRERO (València, 1970) Llicenciat en Filologia per la Universitat de València. Vinculat a la Unió d'Escriptors del País Valencià i al consell editorial d'Ediciones Bajo Cero, ha escrit uns quants llibres de poesia; entre ells, *El agua no espera palabras* (Premi César Simón, Denes, 2003), i *Mouseschwitz* (MLRS, 2010). *Lectura obligatòria* (Tabarca, 2015) va ser la seua primera novel·la. Fa classes de Llengua i Literatura en Secundària i ha col·laborat en els guions del grup de teatre "El Cocodrilo Amarillo". Amb *Safareig* (Tabarca, 2017) va obtindre el Premi Ciutat de Torrent en la categoria de teatre juvenil. Com a actor, va participar en *The Ultimate Hideaway* (2018). Finalment, en 2020 va guanyar el Premi Curt de Teatre de Dénia amb l'obra *Tal vez después del verano*.

ANTONI RUBIO I REVERTER (Esplugues de Llobregat, 1978). Criat a València des dels cinc anys d'edat, és llicenciat en Filologia Catalana i exerceix com a professor de Llengua i Literatura. A banda de la docència, la seua altra gran passió és el periodisme, on ha estat redactor, columnista i col·laborador des de fa 24 anys en mitjans tan diversos com *El Temps*, *El Mundo*, *À Punt*, *La Veu*, *Jornada*, *Caràcters*, *Eines*, *Las Provincias*, *Ràdio 9* o *Cadena SER*, entre d'altres. També és membre de l'executiva de la Unió de Periodistes Valencians i de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana. Dins del món literari, és coautor del llibre *Del Sud, El País Valencià al ritme dels Obrint Pas* (Mina, 2007), ha participat en dos volums de la sèrie coral *Ara País Valencià* i és autor de *Black Friday* (Sembra Llibres, 2017), un recull de narrativa breu que inclou, entre d'altres, el relat *Grossa*, guardonat amb el premi Sambori.

ACTIVITATS PRÈVIES A LA LECTURA

1. Mira la portada del llibre i escriu què et suggereix.
2. Cerca en un diccionari el significat de la paraula “taca” i copia totes les accepcions. Per què creus que li han posat aquest títol?
3. Investiga un poc sobre els autors del llibre. En coneixes alguna obra més? Si és així, explica què esperes trobar en *La taca* i per què.

ACTIVITATS DURANT LA LECTURA

4. Observa que el llibre està dividit en capítols. Alternativament, la veu del narrador posa el focus sobre un dels personatges. Quines característiques de la seua personalitat podem deduir del xic i de la xica a partir de com s'expressen?
5. Observa com la història de Natàlia es conta amb els números dels capítols descendents, mentre que la de Natxo ho fa en l'ordre ascendent. Per què penses que els autors ho han fet així?
6. Posa't en la pell de Natàlia o en la de Natxo i explica com hauries reaccionat tu davant de la mateixa situació.
7. Assenyala una frase significativa o un paràgraf de la novel·la que et crida l'atenció o que t'haja fet pensar. Potser et recorde algun altre llibre o a alguna anècdota de la teua vida. Explica per què l'has triat.
8. Fixa't en les tutories que es contenen en la novel·la. Passa igual al teu col·legi o institut? Has tingut alguna vegada una tutoria semblant? Et resulten útils? Què en penses?
9. Mira també la reacció dels pares de Natxo i de Natàlia respecte a allò que s'explica en la tutoria. Creus que les famílies tracten per igual els xics i les xiques en aquest tipus de temes?

ÍNDEX

<i>Natàlia (10)</i>	11
<i>Natxo (I)</i>	19
<i>Natàlia (9)</i>	25
<i>Natxo (II)</i>	33
<i>Natàlia (8)</i>	39
<i>Natxo (III)</i>	45
<i>Natàlia (7)</i>	51
<i>Natxo (IV)</i>	57
<i>Natàlia (6)</i>	61
<i>Natxo (V)</i>	67
<i>Natàlia (5)</i>	73
<i>Natxo (VI)</i>	81
<i>Natàlia (4)</i>	85
<i>Natxo (VII)</i>	91
<i>Natàlia (3)</i>	95
<i>Natxo (VIII)</i>	101
<i>Natàlia (2)</i>	105
<i>Natxo (IX)</i>	109
<i>Natàlia (1)</i>	113
<i>Natxo (X)</i>	117
<i>Natàlia (0)</i>	123
Guia de lectura	131

La taca

ANTONI RUBIO i CARLES DURÀ es conegueren treballant en la mateixa escola. L'un s'havia passat tota la vida fent classe, l'altre venia del món del periodisme. Els seus camins s'encreuaren quan els dos descobriren la mateixa afició per contar històries, per explicar què està passant en el món dels adolescents. Llicenciats en Filologia Catalana per la Universitat de València, fan classe de Llengua i aquesta és la seua primera col·laboració literària, perquè, de les altres, en fan tots els dies a l'aula.

Per què tant de rebombori amb una dessuadora bruta? Quins secrets pot amagar una taca? Com netejar la memòria? Aquesta novel·la a dues veus ens presenta una història d'amor apassionat, obsessiu i inevitable entre dues persones destinades a trobar-se. O no. Basada en un cas real, ens parla d'un temps de prendre decisions, de deixar-se emportar i créixer. Temps de canvi sense marxa enrere.

ISBN 978-84-8025-525-7

9 788480 255257

